

Serie coordonată de
DENISA COMĂNESCU

ISABEL ALLENDE

Inés a sufletului meu

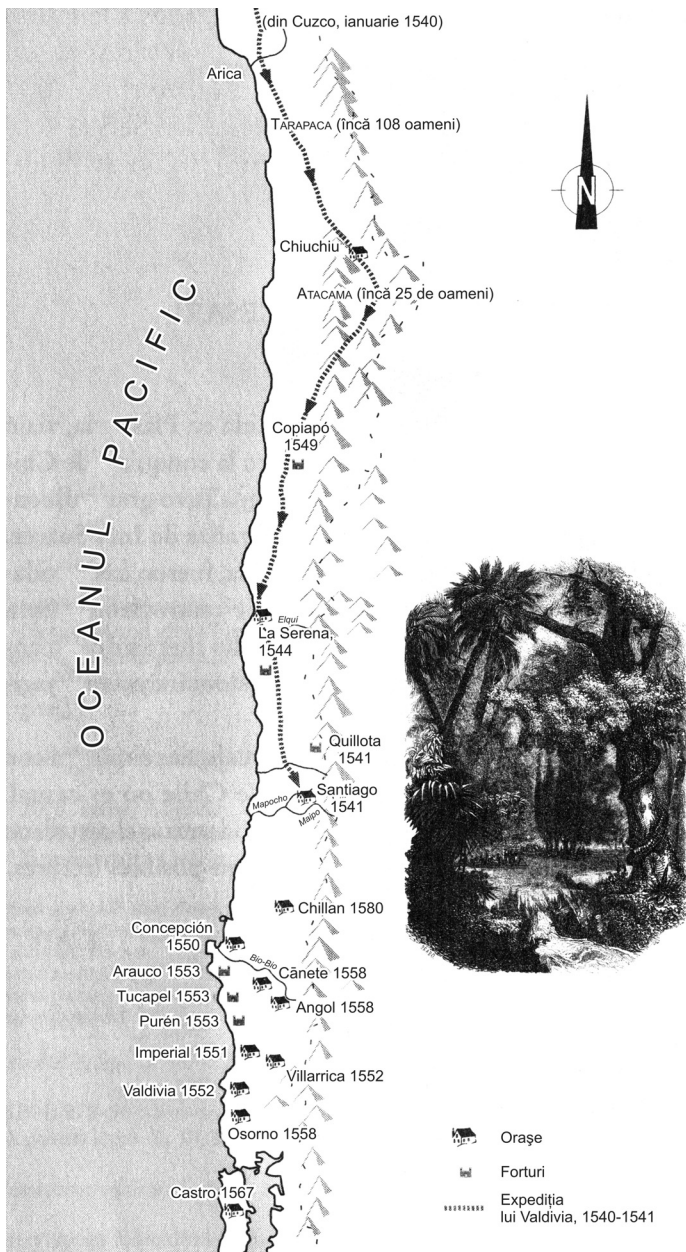
Traducere din spaniolă de
CORNELIA RĂDULESCU

HUMANITAS
fiction

Observație necesară

Inés Suárez (1507-1580), spaniolă născută în Plasencia, a plecat în Lumea Nouă în 1537 și a luat parte la cucerirea Regatului Chile și la întemeierea orașului Santiago. A exercitat o mare influență politică și a avut multă putere economică. Faptele lui Inés Suárez, menționate de cronicarii epocii, au fost aproape ignorate de istorici mai bine de patru sute de ani. În aceste pagini relatez faptele așa cum apar ele în documente. M-am limitat să le depăn cu un minimum de imaginație. Aceasta e o operă de ficțiune, însă orice asemănare cu fapte și personaje din timpul cuceririi Regatului Chile nu e întâmplătoare. De asemenea, mi-am luat libertatea de a moderniza castiliana secolului al XVI-lea, pentru ca posibilia mei cititori să nu intre în panică.

I.A.

*Cronicile doñei Inés Suárez, încredințate spre păstrare
Bisericii Dominicane de către fiica ei, doña Isabel de
Quiroga, în luna decembrie a anului Domnului 1580.
Santiago de la Nueva Extremadura
Regatul Chile.*

Manuel Ortega, *Inés de Suárez apăărând Santiago*,
Museo Histórico Nacional, Santiago de Chile

Capitolul unu
Europa, 1500-1537

Sunt Inés Suárez, locuiesc în cinstitul oraș Santiago de Nueva Extremadura, în Regatul Chile, în anul Domnului 1580. De data exactă a nașterii mele nu sunt sigură, dar după maică-mea m-am născut la scurtă vreme de la foametea și groaznica epidemie care au bătuit Spania imediat după moartea lui Filip cel Frumos. Nu cred că ciurma a fost provocată de moartea regelui, așa cum spunea lumea văzând cum trece cortegiul funerar, lăsând în aer zile în șir miros de migdale amare, dar parcă poți să știi. Regina Juana, încă tânără și frumoasă, a bătut Castilla mai bine de doi ani, ducând catafalcul dintr-un loc într-altul și deschizându-l adesea ca să-și sărute bărbatul pe gură, cu speranța că-l va reînvia. În ciuda alifiilor îmbălsămătorului, Frumosul puțea. Când am venit eu pe lume, nefericita regină, nebună de legat, era de-acum zăvorâtă în palatul Tordesillas împreună cu cadavrul consortului, ceea ce înseamnă că am adunat până acum măcar șaptezeci de ierni și că până la Crăciun am să mor. Aș putea să vă spun că data morții mele mi-a fost ghicită de o țigancă de pe malul râului Jerte, dar asta n-ar fi decât o închipuire din cele ce se pun în cărți și care, pentru că se tipăresc, par adevărate. Țiganca mi-a prezis doar o viață lungă, asta zice oricare din ele pentru un ban. Nu, inima mea buimacă e cea care mă anunță că se apropie sfârșitul. Am știut mereu că voi muri bătrână, împăcată și în patul meu, precum toate femeile din neamul meu, drept care n-am stat pe gânduri când a fost vorba să înfrunt pericole mari, pentru că nimeni nu pleacă pe lumea cealaltă înainte să-i sune ceasul. „Ai să

mori de bătrânețe, coniță, fii pe pace“, mă liniștea Catalina în blânda ei spaniolă de Peru, atunci când galopul ca de bidivii întărâtați pe care-l simțeam în piept mă trântea la pământ. Am uitat numele *quechua* al Catalinei și acum e cam târziu s-o mai întreb, căci am înmormântat-o în grădina casei mele în urmă cu destui ani, dar sunt absolut sigură de exactitatea și veridicitatea profețiilor sale. Catalina a intrat în serviciul meu în străvechea cetate Cuzco, nestemata incașilor, pe vremea lui Francisco Pizarro, viteazul bastard care, după cum spune gura lumii, a început prin a păzi porcii în Spania și a sfârșit prin a deveni Marchiz Guvernator al Perului grație ambiției și nenumăratelor sale trădări. Asta e ironia acestei Lumi Noi din Americi, unde nu domnesc legile tradiției și totul e amestecat: sfinți și păcătoși, albi, negri, mulatri, indieni, metiși, nobili și slugi. Oricine se poate trezi în lanțuri și însemnat cu fierul roșu, pentru ca a doua zi Fortuna să-l ridice din nou. Am trăit mai bine de patruzeci de ani în Lumea Nouă și tot nu m-am obișnuit cu dezordinea asta, cu toate că eu însămi am profitat de ea: dacă aș fi rămas în satul în care m-am născut, aș fi acum o babă săracă și oarbă de atâta brodat la lumina unei feștile. Aș fi Inés, cusătoreasa de pe strada Apeductului. Aici sunt doña Inés Suárez, o doamnă însemnată, văduva Prealuminatului Guvernator don Rodrigo de Quiroga, cuceritoarea și întemeietoarea Regatului Chile.

Vă spuneam că am cel puțin șaptezeci de ani bine trăiți, însă sufletul și inima, încă neieșite din clocotele tinereții, se întreabă ce naiba s-a întâmplat cu trupul. Mă uit în oglinda de argint, primul cadou pe care mi l-a făcut Rodrigo la căsătorie, și n-o recunosc pe bunicuța asta căruntă care îmi întoarce privirea. Cine să fie asta care-și râde de Inés cea adevărată? O cercetez mai atent, sperând să zăresc în fundul oglinzii codana cu genunchi juliți care am fost odată, fata care fugea prin grădini pe ascuns ca să facă dragoste, femeia matură și pătimașă care dormea în brațele lui Rodrigo de Quiroga. Sunt pitite pe-acolo, sunt sigură, dar nu reușesc să le văd. Astăzi nu mai încălec iapa, nu mai port armură